

LUCRAZNEBA

VERSKI • LIŠT • ZA • MLADINO

LETO V.

1934/35. MAREC

ŠTEV. 7.

Kristus, kralj! Kristus zmaguj!
V Hostiji sveti nam gospoduj!

P. Krizostom:

Kristus, kraljuj!

(Pesem za ljubljanski evharistični kongres.)

Mogočno se dvigni
nam spev iz srca
v pozdrav Rešeniku,
Vladarju sveta.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V Hostiji sveti
nam gospoduj!

Poživi nam vero
v največjo skrivnost
večerje nebeške
vseh svetih sladkost.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V Hostiji sveti
nam gospoduj!

Darujemo vdano
ti svoje srce,
dejanja, besede,
vse misli želje.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V Hostiji sveti
nam gospoduj!

Utrdi, Zveličar,
nam upanje zdaj.
Po rešnjem Telesu
obetaš nam raj.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V Hostiji sveti
nam gospoduj!

Ljubezen gorečo
nam v srcih užgi
do Hostije bele,
do rešnje Krvi.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V Hostiji sveti
nam gospoduj!

Vse za lep uspeh evhar. kongresa

Iz Bohinjske Bistrice sem prejel tole pisemce:

Dragi urednik »Lučke«!

Naša lepa »Lučka« nam ne da miru, da se tudi mi mali Bohinjčki oglasimo. 90 »Lučk« prihaja k nam v Bohinj. Kar tepemo se zanjo, kdo jo bo prvi bral v družini. Bog Vam daj še veliko lepih misli, kot do zdaj, mi Vam pa ostanemo zvesti.

Letos veliko molimo in radi hodimo k sv. obhajilu. Veste zakaj? Vse za lep uspeh evharističnega kongresa v Ljubljani. Nekateri smo že darovali sv. obhajilo po dvajsetkrat za kongres. Jezus v presv. Rešnjem Telesu je vsa naša ljubezen, naše upanje in naša tolažba.

Jezus z Vami!

Mali Bohinjčki.

Moji ljubljani čitatelji »Lučke«! Ali ni vsebina tega pisma zares krasna? Vse za lep uspeh evharističnega kongresa v Ljubljani! Te besede naj veljajo vam vsem. Koliko nam je treba zato moliti! Da bi nam dal Gospod v kongresnih dneh lepo vreme, da bi se kongresa udeležilo čim več vernikov, da bi vsi udeleženci vredno prejeli Jezusa v svoje srce, da bi se veliko trdovratnih grešnikov tiste dni spreobrnilo, da bi se vrnil v naročje svete Cerkve tisti, ki so od nje odpadli.

Zato pozivam vse »Lučkarje« in »Lučkarice«, da z vso vnemo izpolnjujete »Jezusove dneve« in da pristopate prav vsako nedeljo k sv. obhajilu in ga darujete za srečen izid evharističnega kongresa v Ljubljani. Otroke Jezus najraje usliši. Zavedajte se tega! Jezus v presvetem Rešnjem Telesu je vsa naša ljubezen, naše upanje in naša tolažba. On bo blagoslovil vaše žrtve za ljubljanski evharistični kongres, da bo po vas rodil čudovite sadove za nebesa.

Urednik.

Najsv. Zakrament mu je bil življenje

Komu neki?

Svetemu Janezu Vianaju.

Leta 1819. je prišel v svojo župnijo Ars brez palice, brez torbe, brez kruha in brez denarja. Vse njegovo premoženje je

bilo: stara postelja in par kosov obleke. Pred svojimi ovčicami je svoje kreposti skrbno prikrival. Prikriti pa ni mogel svoje žive vere, svoje pobožnosti pri oltarju in svoje svete molitve. Komaj je prvič bral sveto mašo, že so se ljudje izpraševali: »Ali si videl novega župnika? S kašno gorečnostjo moli. Kako pobožen je! Saj to ni človek, ampak svetnik.«

Velika skrb mu je bila, kako bi vpeljal v svoji cerkvi vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Prva duša, ki mu jo je Bog poslal, je bila grajska gospodična iz Arsa. Bila je polna ljubezni do ubožcev. Njena hiša je bila dom molitve in prebižališče nesrečnih vseh vrst. Zelo pogosto je obiskavala tudi Jezusa v tabernaklju.

Živel je tedaj v Arsu tudi preprost poljedelec, ki ni nikdar šel mimo cerkve, ne da bi vanjo stopil. Zunaj je pustil svojo sekiro in lopato in je ostal potem dolgo pred tabernakljem. Pobožnemu župniku je bilo to v veliko tolažbo. Nekaj mu je bilo pa vendar nerazumljivo: tolikokrat je že videl klečati tega človeka pred Najsvetejšim, nikdar ga pa še ni videl, da bi prebigal ustnice.

»Dobri oče«, ga je zato nekoč vprašal, »kaj poveste ljubemu Zveličarju, kadar pred njim klečite?«

»Ničesar mu ne rečem,« je bil odgovor. »Jaz ga gledam in on me gleda.«

Dobri mož! Ni znal čitati, zato ni odprl knjige; toda imel je oči telesa in duše. Odpiral pa je pred Jezusom zlasti dušne oči.

Arski gospodični in temu dobremu možu se je pridružila še tretja molivka: vdova, ki je stregla župniku Vianeju. Tem se je pridružila še četrta. Vedno češčenje je bilo vpeljano. Kadar je stopil kdo v arsko cerkev, je našel tam pobožno dušo, ki je klečala pred tabernakljem.

Izmed vseh praznikov se je veselil arski župnik najbolj praznika presv. Rešnjega Telesa. Na svoje lastne stroške je dal obleči v bele haljice prav majhne otroke in pripel jim je perutničke. Pri tem se je spominjal, kako je Jezus prav posebno ljubil otroke in mislil si je, da pač Gospoda ne more z nobeno drugo stvarjo bolj razveseliti, kakor da postavi v njegovo bližino malčke.

Rad je tudi sam venčal otroke in jim takole govoril: »Zdaj pa, dragi otroci, morate biti zelo pridni, zbrani in ponižni. Pomislite, da boste spremljali samega Odrešenika. O, le povejte

Jezusu iz cele duše: Moj Bog, ljubim te. Če hočete zares dopasti Jezusu, morajo biti vaše duše prav tako čiste, kot vaša telesa.«

»Naš Gospod in Odrešenik je skrit v sveti Hostiji,« je govoril, »in čaka na nas, da bi ga obiskali in mu razodeli svoje želje. Poglejte, kako je dober! V nebesih ga bomo gledali v vsej njegovi slavi. Če bi se nam kazal že zdaj v tej slavi, bi se mu nihče ne upal približati. V tabernaklju se skriva kot v ječi in nam govori: Ne vidite me — pa to nič ne de. Prosite me česar koli in dal vam bom. V Zakramentu je pričujoč s svojo ljubeznijo, da nas tolaži. Kolikokrat si imel priliko, da bi pokleknil za par hipov pred Gospoda — pa tega nisi storil!«

Lučkarji! Jezus je vaš in vi ste njegovi. Vsak naj sklene: Kot pripravo na evharistični kongres hočem Jezusa prav vsak dan v cerkvi obiskati!

Ivan Podobnikar:

Evharistija

Kako odgovorili bi, otroci, če vprašala bi vas Marija, nebes Kraljica in Gospa:
»Kaj sveta je Evharistija?«

Gotovo bi takole ji dejali:
»Zakrament, kjer pričujoč v podobi kruha belega je Jezus dan in noč.«

Marsikdo bi še pristavil:
»Evharistijo to presveto prejem vsaki dan v srce; žalostno je vse brez nje.«

Če bi ji tako dejali, bi Marija vas bilá vesela in bi vas med svoje otročiče z ljubeznijo sprejela.

V službi evharističnega Kralja.
Petletni Lučkar Artač Ernest iz Krškega v svoji strežniški obleki. Njegovo največje veselje je oltar.

Prijateljski pogovori o sv. maši

Po sv. obhajilu

Po sv. obhajilu ponudi mašnik strežniku kelih, da vlije vanj nekoliko vina. Zapomnite si dobro, to vino ni dragocena Kri Jezusova, marveč navadno vino, da ž njim kelih poplakne in očisti, če bi se kaka kapljica presv. Krvi Gospodove kje še ohranila! Enako si tudi mašnik prste da obliži z vinom in vodo, da ne bi morda kak drobec Gospodovega presv. Telesa na njih ostal. Saj veste, da je v vsaki posvečeni drobtini, v vsaki posvečeni kaplji ves Gospod Zveličar in da mu gre vsa čast.

Ko mašnik izpije vino in vodo, kelih obriše in pokrije, gre zopet na berilsko stran h knjigi in tam moli pesem, ki se imenuje **obhajilna pesem**. Veste, zakaj? Zato, ker so to pesem nekdanj peli med obhajilom vernikov, kakor še dandanes ponekod med obhajanjem pojo.

Dragi mali kristjani, na nekaj vas še moram opozoriti. Najlepše bi bilo, da bi med vsako mašo šli k sv. obhajilu, t. j. dejansko! Če ne moremo Jezusa prejeti dejansko, prejmemo ga vsaj duhovno! Kaj pa je duhovno sv. obhajilo? Obudimo željo, da bi Jezusa zares radi prejeli v svoje srce. Take želje božji Zveličar bogato blagoslavlja. — Otrok, ki pogosto in pobožno obuja duhovno sv. obhajilo, kmalu začne Jezusa tudi dejansko pod podobo sv. Hostije pogosto in pobožno prejemati. Neka mala deklica na Holandskem je že 5 let stara smela prejeti prvo sv. obhajilo, zato, ker je preje tako pogosto pri sv. mašah obujala duhovno sv. obhajilo. S kakršno mero ljudje merijo, s tako potem Bog odmeri. Lahko si mislite, s kako srečo in vnemo, kako pogosto je ta deklica odslej Jezusa dejansko prejemala in ga še prejema!

Samo tri pogoje stavi sv. Cerkev za prejem sv. obhajila:

1.) da smo v stanu posvečujoče milosti t. j. brez smrtnega greha,

2.) da imamo namen, Jezusa res prejeti in

3.) da smo tešče od polnoči dalje.

Za dobrega otroka pač ni večje sreče kot je sv. obhajilo.

Poobhajilna pesem

Po sv. obhajilu molimo molitve, ki se imenujejo poobhajilne molitve ali pesmi. Prav toliko jih je, kakor je bilo prošenj v začetku sv. maše. Pa globoke so te poobhajilne molitve! Skušajo nam povedati, kako živi v nas sedaj po sv. obhajilu dobri Bog, četudi mi tega često ne občutimo. Ni potreba, da bi čutili Jezusa, niso potrebna čuvstva, marveč že zadostuje živa vera in ljubezen.

Nekoč je sv. Katarina iskala našega Gospoda. Bila je potrta ob misli, da jo je Jezus zapustil. Mislila je to radi slabih čuvstev, ki so jih ji vzbujale nespodobne skušnjave. Ko so skušnjave nehale, reče žalostno: »Kje si pa bil vendar, o moj Jezus, ko sem imela te grde misli?« Jezus ji pa odgovori: »Katarina, bil sem v tvojem srcu!«

Pojdite, maša je končana

Pri slovesni maši to vernikom naznani diakon. V prvih časih krščanstva je to pomenilo: pojdite, odpuščeni ste. Takrat so namreč duhovnik in strežniki oltar (navadno mizo) razkrili in umili; dandanes se to vrši le še na veliki četrtek.

V adventu in postu pa duhovnik ne reče: »Pojdite, maša je končana«, marveč: »Slavimo Gospoda« t. j. zahvalimo se Bogu za daritev sv. maše!

Naj ti bo ljuba

Predeu mašnik ljudstvo blagoslovi, moli k oltarju priklonjen zadnjo molitev k sv. Trojici. Prosi jo, naj bi bila ljuba in prijetna daritev, ki smo jo v njeno čast darovali, naj bi koristila vsem, za katere smo jo namenili.

Zdi se, da imajo zdaj sv. angeli veliko opraviti. Brez dvoma ponese prav onim osebam, za katere smo molili, vse milosti, ki smo jih jim izprosili pri sv. maši in pri sv. obhajilu. Ne bojmo se, da bi sv. angele utrudili, če jih pošljemo k svojim dragim: staršem, bratom in sestram, prijateljem in dobrotnikom. Tudi pot v vice, v misijone, na Kitajsko, na Rusko jim ni predolga, zakaj angeli so duhovi, ki so takoj tam, kjer hočejo biti, in so presrečni, če morejo biti taki poslanci.

Marijino oznanenje
(25. marca)

Marija je rekla:
Glej božja
sem dekla,
naj se mi zgodi
kakor angel veli.

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

Gustelj je bil neznosen bahač in strahopetec in je strašno rad govoril o svojem pogumu. Nekega dne ga je oče pripeljal k nam na obisk in otroci so ga povabili na sprehod po parku. Tedaj pa Katka, ki je hodila spredaj, naenkrat poskoči vstran in zavrešči.

»Kaj pa ti je?« vpraša Peter in steče k nji.

»Ustrašila sem se žabe, ki mi je skočila na nogo.«

Gustelj: »Kaj? Žabe se bojiš, Katka? Jaz pa se ne bojim ničesar, nobene živali.«

Katka: »Zakaj si pa zadnjič tako visoko poskočil, ko sem ti povedala, da imaš na rokavu pajka?«

Gustelj: »Ker nisem prav razumel, kar si povedala.«

Katka: »Nisi razumel? Saj je bilo vendar dosti razumljivo!«

Gustelj: »Seveda. Ampak jaz sem slabo slišal. Mislim sem, da si rekla: Tamle doli je pajek, zato sem pa skočil, da bi ga prej videl.«

Peter: »Papapa paperlapa! Še koga dobodi, da ti bo verjel! Ali nisi meni rekel: Peter, spodi ga, lepo te prosim?«

Gustelj: »Hotel sem samo reči: Peter, s poti, da ga vidim!«

»Laže se,« je Magda pošepetala Katki.

»Kajpada,« je tiho odvrnila Katka.

Jaz pa sem ves pogovor poslušal in zato sklenil bahača osramotiti. Otroci so se usedli na travo in šel sem k njim. Spotoma sem pa v travi zagledal zeleno žabico, ki ji ljudje pravijo rega ali božja žabica. Bila je skoraj zraven Gusteljna, ki je imel žep napol odprt, in to sem hotel izrabiti. Z nedolžnim obrazom sem se pasel proti njemu, pogarbil žabico za en krak in jo spustil bahaču v žep. Nato pa sem se prav tako neslišno umaknil, tako da Gustelj ni mogel slutiti, kdo mu je poklonil lepo darilce.

Nisem več dobro slišal, o čem so se otroci pomenkovali, le toliko sem videl, da se Gustelj še vedno baha, kako da se ničesar ne boji, še leva ne. Otroci pa so mu ugovarjali. Tedaj se je bahač hotel usekniti in je z roko segel v žep po robec. A kot bi trenil, jo je zopet potegnil ven, od groze kriknil, planil pokonci in vpil:

»Ven jo vzemite! Ven jo vzemite! Lepo vas prosim, vzemite jo ven, jaz se bojim! Na pomoč, na pomoč!«

»Gustelj, kaj pa ti je vendar?« vpraša Katka pol smeje in pol prestrašena.

Gustelj: »Žival! Žival! vzemite jo ven lepo vas prosim!«

Peter: »O kakšni živali pa govoriš? Kje je ta žival?«

Gustelj: »V mojem žepu! Čutil sem jo, otipal sem jo, brrr! Vzemite jo ven! Vzemite jo vi, jaz se ne upam, groza me je!«

Betka: »Kdo bi si mislil, da se boji uboge živalce, ki se mu lahko v žepu skrrije! Pa hoče, naj jo mi vzamemo ven, a sam se je ne upa dotakniti!«

Otroke je stvar res nekoliko ustrašila, a nazadnje so se le smejali Gusteljnu, ki so ga zvijali pravcati krči, ker ni vedel, kako naj se žabice znebi. Čutil je, kako mu po žepu kobaca in pleza in pri vsakem gibanju ga je bilo bolj groza. Končno mu je strah tako zmešal glavo, da si je slekel jopič in ga vrgel proč. Otroci pa so se zagnali proti jopiču in Hinko je napol odprl žep. Ujeta živalca je zagledala beli dan, napravila skozi ozko odprtino ličen skok in otroci so videli fletkano žabico, kako je s plašnimi in izbuljenimi očmi skakala in se podvizala v varno zavetje.

»Živijo! Sovražnik že beži!« smeje se zavpije Katka.

Peter: »Pazi, da se ne požene za teboj!«

Hinko: »Ne hodi mu blizu, da te ne požre!«

Magda: »Ni je bolj nevarne zveri kakor božja žabica.«

Betka: »Če bi ne bila strašnejša od leva, bi se Gustelj takoj vrgel nanjo, ampak kaj, ko je žabica! Ves njegov veliki pogum ga ne bi rešil njenih krempljev!«

Lojzek: »In zob! Teh še omenila nisi!«

Jakec pa žabico ujame in reče Gusteljnu: »Zdaj lahko mirno zopet oblečeš svojo suknjo. Tvoj sovražnik je ujet!«

Gusteljna je bilo tako strašno sram, da se niti ganil ni, ko so se otroci norčevali in smejali.

»Oblecimo ga,« reče Peter, »strašni boj ga je preveč izmučil, da bi se mogel sam obleči.«

»Pazi, da se ne vsede na jopič kakšna muha ali mušica,« dostavi Hinko, »ker bi bil Gustelj zopet v smrtni nevarnosti!«

Gustelj jim je hotel uiti, toda stekli so za njim vsi otroci, veliki in mali! Peter je držal jopič, ostali pa so zasledovali begunca in mu skušali presekati pot. Lov je bil za vse jako zabaven, samo za Gusteljna ne. Ves rdeč od sramu in jeze je begal zdaj na levo zdaj na desno in povsod naletel na kakšnega nasprotnika. Seveda sem se jim pridružil tudi jaz. Galopiral sem zdaj pred njim zdaj za njim in mu strah še povečal s svojim riganjem in pa s tem, da sem ga skušal pograbititi za hlače na zadnji plati. Enkrat sem ga že šavsnil, pa je potegnil s tako silo, da mi je kos zaplate ostal v zobeh, otroci so se pa še bolj smejali. Končno sem ga pa le za res ujel. A tulil je tako grozno, da sem moral misliti: Gotovo sem ugriznil kaj več, ne samo blago njegovih hlač. Tudi obstal je kakor bi odrezal. Peter in Hinko sta pritekla prva. Hotel se ju je otepati, a jaz sem ga nekoliko potegnil, znova je zatulil in postal krotak ko jagnje.

(Dalje prihodnjič.)

† Ivo Breje

(Umrl v Kovorju 4. jan. 1935 star 14 let.)

† Ivo sredi cvetja.

Težko je pridrsal v cerkev, vstopil v zakristijo in zaprosil: »Sv. spoved bi rad opravil, kar tu v zakristiji. Bolan sem, je-tičen, pa ne morem med druge otroke.«

Bil je dober kot angel; miren, da še tovariši iz »Grabna« skoraj niso vedeli kje stanuje. Mama mu je bila nad vse ljuba, zato ni zahajal v družčino. Če pa je prišel pogovor na Jezusa, je pozabil še na mamu. Jezus mu je bil najdražji prijatelj. Da bi tem več vedel o Jezusu, je pridno poslušal v šoli verouk, je hodil k Marijinemu vrtcu in je Jezusa rad prejemal v sv. obhajilu. — Ko mu je prinesel gospod župnik sv. obhajilo na dom, je zaupljivo zaprosil: »Še za zadnjo uro me boste prišli obhajati.« Res je župnik še enkrat prišel s sv. obhajilom. Ivo je le težko zaužil sv. Hostijo; šepetaje je še parkrat izgovoril ime Jezus — in mlado življenje je ugasnilo.

V boleznih tudi za kratek hip ni podvomil, da bi ga Jezus po smrti ne maral k sebi. Odšel je brezskrbno, kot da se gre k Jezusu igrati, odhitel je, kot da ima Jezusu veliko povedati. Ivo, pri Ljubitelju otrok uživaj večno srečo!

Ivan Podobnikar:

Svetemu Jožefu

Kot srebrni sneg si bel. Tvoj obraz — ves poln skrbi —
v plašč nedolžnosti te je odel zdaj nebeški žar krasi.
Jezus, naš Odrešenik, Sonce, ki na nebu se blesti
ki na zemlji si mu bil rednik. pred lepoto tvojo potemni.

Prosi za nas, o Jožef, v nebesih,
da bo še v naših telesih
in dušah čista lilija bela
do smrti cvetela, dehtela!

POŠTA MALEGA JEZUSA

Uganka

Molitev.

(L. G. Ljubljana).

vem	nju	po	že	ri	su	da	si	De	daj,
je	Ma	ozna	le	an	ne	je	la,	se	mo,
nje	lo	tvo	Ma	bla	v te	Be	vi	pro	či
ti,	se	ja	ge	ja	je	ki	ve	da	ce
O, Bog,	ho	s pri	re	bož	pi	te	da	o njej	je
da	snič	Ki	njo	bi	ona,	la	ru	učlo	nas
si	proš	tel,	no	ra	pri	pod	bo	mo,	ve

Sestavi zloge tako, da dobiš lepo molitev k Devici od angela pozdravljeni. Imena tistih, ki bodo rešili uganko in jo poslali vsaj do 10. marca, bodo objavljena v prihodnji številki. Tisti, ki bodo izžrebani dobe lepe nagrade.

Gospod urednik!

Dovolite, da se tudi mi Novomeščani po dolgem času zopet oglasimo pri Vas. Gotovo že mislite, da smo podlegli zimskemu spanju, kakor se to prigodi z nekaterimi živalmi, ki se boje mraza in lakote. Toda z nami ni tako. Čeprav je zima, pa se vendar prebujemo v novo pomladansko življenje. Pri nas so namreč ustanovljeni Višji Križarji in Klarice. Pri Višjih križarjih nas je učlanjenih nad 40 članov. Že sedaj se pripravljamo na sprejem, ki se bo vršil 17. marca t. l. v frančiškanski cerkvi, med sv. mašo. Da pa tako napredujemo, se imamo zahvaliti g. voditelju p. Ladislavu, nato predsedniku Križarjev, predsednici Klaric ter tajnici; kajti vsi se z združenimi močmi žrtvujejo za napredek in razvoj Križarstva. Tudi mi ostali člani smo sklenili podpirati njihovo delo, da bo res naša organizacija v veselje njim, kateri se toliko žrtvujejo za nas.

Prejmite najlepše pozdrave od Frančiškove mladine iz Novega m.
Jurečič Anton, I.a gimn.

Prečastiti g. urednik.

Mala sem še, pa čitati znam že precej dobro. V največje veselje mi je čitanje lepe »Lučke«. Pisala sem Miklavžu in Miklavž mi gotovo prinese še mnogo lepih svojih darov iz svetih nebes. Pa tudi moji mamiki in ateku in bratcu bo kaj lepega prinesel dobri Miklavž. Veselim se tudi božičnih praznikov, ko bomo imeli v cerkvi božične pobožnosti. In komaj že čakam, ko bom na koncu šolskega leta šla k prvemu svetemu obhajilu in bo prišel v mojo dušo sam Jezus, prijatelj pridnih otrok.

Pozdravlja vse, ki radi »Lučko« berejo,

Pen Fefika, I. razr., Krčevina pri Mariboru.

Prižgala sem na sveti večer obe svečki. Prav vesela sem bila Lučke. Komaj sem čakala, da sem jo dobila od g. kateheta. Še noben Božič nisem bila tako srečna kakor ta, ko sem dobila Lučko. Povedati moram tudi to, da jaz nisem šla k sv. obhajilu zato, ker nisem imela čevljev. Mama pa so šli k sv. obhajilu, čeprav ne na sveti dan. Šli so pozneje, pa to nič ne de. Glavna stvar je, da so šli. Ata pa ni doma; so v Franciji. Za ata pa dobro vem, da so šli, ker so tudi doma radi hodili k sv. obhajilu. Jaz nisem mogla dati revnim, ker sem sama revna. Prosim Vas, če bi hoteli dati tudi moje pismo v Lučko.

Lepo Vas pozdravlja

Marolt Mimi, uč. 4. r. osn. šole na Karlovcih pri Vel. Laščah.

Prečastiti g. p. Krizostom!

Mi Križarji in Klarice iz Nazarja se že dolgo nismo oglasili. Zato Vam o priliki Vašega godu pišemo tole kratko pismo. Najprej Vam vsi iz srca voščimo h godu. Obljubimo Vam, da bomo vedno za Vas molili, ker nam Vi vsak mesec toliko lepega napišete v »Lučki« in »Cvetju«. Obljubimo tudi, da bomo »Jezusove dneve« zvesto in natanko izpolnjevali, saj nas naš g. katehet vedno na to opominjajo v šoli in pri sestankih. Sestanke imamo zdaj vsakih 14 dni, najprej v cerkvi potem še v šolski sobi. Za Miklavža smo imeli igrice; križarji smo bili parkeljčki, klarice pa angelčki. Bili smo bogato obdarovani. Pomagali smo tudi pri izseljen-

ski igri. Zdaj se učimo Vašo igro: »Mučenec presv. Evharistije«; vadimo se peti »Na belih konjih«, »Sv. Tarzicij«, »Frančiškova ovčica« in druge pesmi. Tudi pri maši ob 10. uri pojemo mi, in molimo glasno vso mašo iz rudeče knjižice. »Lučka« smo prej imeli 50, zdaj jih dobivamo 100. Ko je bilo še toplo, smo vse prodali, zdaj je bolj mrzlo in dosti snega, zato se naše mame bojijo, da bi se prehladili. Ko bo bolj toplo, bomo smeli zopet prodajati.

Zdaj Vas vsi lepo pozdravljamo.

Vaši lučkarji, Križarji in Klarice,

Krajner Rudolf.

Prečastiti g. urednik!

Ze četrto leto prebiram Vašo »Lučko«. Najbolj mi ugaja življenjepis svetnikov. Oh, ko bi mogla živeti, kakor oni.

Članica sem »Marijinega vrtca«. Vsak mesec imamo nauk. Vsi člani posvetimo vsak dan Mariji delo in trpljenje z molitvico »O Gospa moja.« Lani smo se zbrali otroci »Marijinega vrtca« iz vse dekanije in smo skupno romali na Sladko goro hvalit in častit Marijo.

Vsem čitateljem želim, da bi jim »Lučka« svetila po trnjevi poti v nebasa.

Tebi »Lučka« pa želim, da bi se razširila med vsemi otroci.

Pozdravljam Vas in »Lučkarje«,

Pilko Marija, uč. III. r. nar. šole v Smarju pri Jelšah.

Draga »Lučka«!

Ze več let jako rad prebiram »Lučko«, ki piše tolko lepega za nas živahne, pridne, pa tudi poredne šolarje. S prav velikim zanimanjem pa berem, kaj šolarji iz raznih šol napišejo. Lepo je vsako pismo in spodbudno. Tudi jaz sem se ojunal in napisal par vrstic za »Lučko« in mislim, da mi bo »Lučka« milostljiva in mi dopisa ne bo vrgla v nenasitni uredniški koš. Napišem pa nekaj vrstic iz življenja. sv. Jožefa, ki je bil v taki neposredni bližini Jezusovi in Marijini, kakor bi tudi mi otroci radi bili. Zapovedani praznik sv. Jožefa je v mesecu marcu in je največji svetniški praznik v zeleni pomladi.

Sv. Jožef je bil pobožen, bogaboječ ženin prečiste Device Marije; bil je skrben rednik božjemu Sinu, tudi je varih sv. Cerkve, velik priprošnjik za srečno zadno uro in naš srednik pri Bogu. Zaradi tako velikih odlik, ki jih ima od Boga sv. Jožef, ga moramo zlasti mi otroci v mesecu marcu častiti in se mu zaupno priporočati. — Vse »Lučkarje«, zlasti še vse častivce sv. Jožefa, prav prisrčno pozdravlja

Potočnik Franc, učenec VI. raz. v Krčevini pri Mariboru.

Prečastiti g. urednik!

Naročnica sem že četrto leto. Sporočam Vam, da sem članica Marijinega vrtca. Višek božične lepote je bil pač v nedeljo pred Božičem za nas šmarske otroke. Obhajali smo obletnico Marijinega vrtca. Zjutraj smo imeli skupno sveto obhajilo. Popoldne smo se zbrali vsi Marijini otroci v Katoliškem domu pred podobo Matere božje. Na odru smo zapeli pesmico »še gori ljubezen«.

Nato so imeli č. g. kaplan govor. Po končanem govoru smo zapeli Božično pesmico »Pri jaslicah«. Nato so prišli skozi nebeška vrata angelčki in Jezušček, ki nam je prinesel lepe božične darove. Za vse veselje se moramo zahvaliti našemu dobremu vzgojitelju, preč. g. Francu Veselič. Bog jih ohrani med nami mnogo let.

Lučka mi zelo ugaja, komaj čakam, da jo dobim. Prineso nam jo č. g. kaplan v šolo.

Veselilo me bo, ako boste te moje prve vrstice priobčili v prihodnji številki.

Prisrčno Vas pozdravlja

Taček Anica, uč. VII. r. osn. šole, Šmarje pri Jelšah.

Prečastiti g. urednik!

Že drugo leto prebiram Vašo prelepo »Lučko«, pa se še nisem nič oglasil v »Jezusovi pošti«. Težko pričakujem vsak mesec Vaš listič.

Vabim tudi svoje součence naj si ga naroče. »Lučka« mi zelo ugaja; posebno mi ugaja »Uhač«.

Oprostite, ker se Vas upam nadlegovati. — Pošiljam Vam in vsem Lučkarjem in Lučkaricam pozdrave

Cerar Vinko uč. 3. r. v. n. š., Vrhpolje pri Moravčah.

Prečastiti g. urednik!

Tudi jaz bi se rada enkrat oglasila v »Lučki«. Zelo rada jo čitam in mi zelo ugaja. Lučko bom priporočala vsem mojim prijateljem in prijateljicam. Rešila sem božično uganko.

Vas pozdravlja

Vika Gostinčar III. r. osn. šole na Jesenicah.

Preč. p. Krizostom.

Ne morem Vam popisati, kako sem vesela »Lučke«. Zelo razveseli mene in vse moje součenke, ko prinesejo naš katehet »Lučko« v šolo. Naročnica Lučke sem že 3 leta. Blagor mu, kdor se po tem listu ravna in redno izpolnjuje »Jezusove dneve«. Lep zgled ste nam dali od sv. Pashala Bajlonskega, ki je zaščitnik evharističnih kongresov. Odločila sem se, da bom izpolnjevala »Jezusove dneve«, kolikor bo mogoče, da bi Jezus blagoslovil evharistični kongres. S sestro sva se namenile udeležiti se te slavnosti. Ker so nam naš katehet naročili, da naj se začnemo pripravljati in hraniti denar.

Prisrčno Vas pozdravlja

Slavica Fehner, uč. II. raz. Nazarje.

Prečastiti g. urednik Lučke!

Prekrasna Lučka iz neba,
le razsvetluj nam srčeca,
da tukaj bi lepo živeli
in kdaj v nebesa bi dospeli.

Še nikoli se nisem oglasila v Vašem lepem lističu »Lučki«. Tudi jaz jo željno pričakujem vsak mesec. »Lučka« z neba nam kaže pravo pot, po kateri naj hodimo, da dosežemo nebesa. Tudi drugim učenkam zelo

ugaja ta lepi listič. Rada jo prebiram, ker želim, da dosežem cilj, po katerem toliko hrepenim. Jezusove dneve pa ne morem natanko izpolnjevati, ker sem eno uro oddaljena od cerkve.

Zelo mi ugaja »Uhač«. Sporočam Vam, da sem članica Marijinega vrtca.

Prosim ako bi dobile te vrstice kak prostorček.

Prisrčno Vas pozdravlja

Kramar Francka, uč. 5. r. v Moravčah.

Prečastiti g. urednik zlatega lističa »Lučka«!

Preljuba moja »Lučka« ti
kako lepa si, kako sveta si.

Danes se prvič oglašam v Vašem listu. Srčno rada bi Vam povedala, kako lepo vzgajajo oč. gg. duhovniki v Moravčah, nežne cvetke v Marijinem vrtcu. Kadar je shod Marijinega vrtca, poslušamo lep govor o Jezusu in Mariji. Bog daj, da ne bi nikdo zašel na napačno pot. Posebno danes, ko je toliko krivih potov in verskih zmot. Prisrčna hvala jim. Bog jim bodi plačnik!

Pri zadnjem shodu pa so še celo rekli č. g. katehet, da nas bodo peljali na Evharistični kongres v Ljubljano. Kako smo veseli! Saj gremo iz naše družine kar štirje otroci. Rada grem na ta kongres, da kar najbolj goreče v velikih trumah počastimo Kralja vseh kraljev. Da počastimo Onega, ki je dal nam življenje, kateri nam bo nekoč sodnik in naš plačnik. Ljubi Jezus nas bo blagoslovil, da bomo po tem razburkanem morju življenja priveslali v varno pristanišče, v sveti raj.

Prisrčno Vas pozdravlja in roko poljublja.

Vam hvaležna, Firm Francka uč. I. raz. viš. n. š. v Moravčah.

Namesto venca na grob najpridnejši Klarici in najbolj vneti Lučkarici Zalki Kuper poklanjajo celjske Klarice za tiskovni sklad »Lučke« znesek 100 Din.

Za misijone so darovali:

Cafuta Alojzij 2 Din, Theuschuh Joško 20 Din, Por Marijan 4 Din, Rupnik Matko —.50 Din, Drašler Stane 2.50 Din, Pengov Janko —.75 Din, Verovšek Marijan —.50 Din, Telban Stanko 1 Din, Goleš Anton —.25 Din, Indof Sivo 2 Din, Tomše Franc 1 Din, Rezar Janez 1 Din, Židan Lojze 1 Din, Zdešar Janko 2 Din, Rozman Franc 2 Din, Turk Stanko —.50 Din, Židan Alojzij 3 Din, Čeločnik Janez 2 Din, Wagner Josip 1 Din.

Znamke je poslala Pilko Marija uč. 3. r. iz šmarja pri Jelšah. — Zelo mnogo znamk in štanijola so darovali dijaki klasične gimnazije v Ljubljani.

Vsem kličemo: Bog povrni!

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godna.)

JEZUSOVI DNEVI

MESEC

NAVODILO

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanja z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil.

Vse za Jezusa!

Ime:

Kraj: Razred: